

е той, бѣлъ камѣкъ е.“ Лѣсицата се поувърила, че не е Бѣлю, защото никакъ не пошаввалъ. Приближила до курникътъ съ сладкитѣ кокошки, тихичко и прѣдпазливо минѣла край Бѣля, и хопъ — влѣзла вътрѣ и докачила една кокошка. Бѣлю скокнѣлъ и подгонилъ хитрата Лиса. Лиса ударила на бѣгъ. Бѣгала, бѣгала и се скрила въ дупката си, въ една гѣста гора.

Лѣсицата се много зарадвала, че се избавила отъ Бѣлю и захванѣла да се хвали, благодарилъ и да казва: „Е е е е, оченца, оченца! вий гледкате, гледкате, дома да си идете! — Е е е е, краченца! вий бѣгате, бѣгате, да ви Бѣлю не стигне и да ви скѣса кожата.“ Лѣсицата много говорила изъ вътрѣ отъ дупката си, а най-послѣ възѣла да се подемира и подиграва на Бѣля, който стоялъ надъ дупката.

Лѣсицата възѣла да си подава опашката изъ дупката и да вика: На ти, Бѣлю, опашка, на ти, Бѣлю, опашка! Бѣлю се облизалъ, пригответъ се добръ и, изведнѣжъ, зграбчилъ подаваната опашка, Бѣлю тегли навънъ. Лиса — на вътрѣ, но Бѣлю истеглилъ лѣсицата изъ дупката!

Лѣсицата заплакала и захванѣла да му се моли и да му казва: „Пустни ме Бѣлю, молихъ ти се, пустни ме! — Кумица ще ти станѣ!“

— Да те пустнѣ ли? Ти изѣде на господарѣтъ ми кокошкитѣ и нищо ми не даде, а господарѣтъ ми дава хлѣбецъ и, когато заколи кокошчица, дава ми баремъ кокалцитѣ ѝ да си погризнѣ и изострихъ зѣбитѣ. Това изрѣче Бѣлю, и ѣжъ раскѣса.

